

ИВАНА НЕЛКОВСКА

“ХРОНИКА НА ЕДЕН СОН”

(КОМЕДИЈА)

ЛИЦА:

**ДЕЦАТА - НАВИТЕ, ДЕТЕ 1-16, АНГЕЛИТЕ, ЧОВЕКОТ
ТАТКОТО
ДЕБЕЛИОТ
ЛИГУШОТ
СВЕРОТ
ВЉУБЕНИОТ
ДВОЈНИКОТ**

**МАЈКАТА
СТРИПТИЗЕТАТА
УБАВИЦАТА
ВЉУБЕНАТА**

**МАЖ/НЕКОЈ 1 – 16
СТАРИТЕ ЛУЃЕ
ЖЕНА/ДРУГ 1 – 16**

**ШАХИСТОТ
ПЛАНИНАРОТ
ГОТВАЧОТ
ТЕРОРИСТОТ
АЗИСКИТЕ ДЕВИЦИ
ТАНЧЕРКАТА
ЛЕТАЧОТ
ПИЈАНИОТ
БАБА 1-3
КРПИТЕ 1-3**

Забелешка на авторот:

Полот на децата во сите сцени треба да биде занемарен.

ПРОЛОГ

(Детска соба со многу деца, и машки и женски, со големи крилја на грбот – Нави. Седат на средината на сцената и еднолично си играат со детски играчки поставени насекаде по сцената, од играчки за бебиња до играчки за поголеми деца. Од време на време навите зборуваат хорски, а понекогаш и едно по друго со едноличен глас, како со здодевност. Во собата меѓу нив има една бремена жена, Мајката, која си игра со играчките, таа не ги забележува навите-како да не се покрај неа и пее детски приспивни песни)

НАВИТЕ: Без мир и спокој на оној свет,
во ноќно време дојдовме при луѓе
за нова некрстена душа.
Осудени на вечно лутање
ја земаме и оваа што ноќва сака да се роди.
Не викаат Нави и родени сме без да сме живи
Во свет исполнет со гнев и очај.
Живееме, а не се радуваме,
Пееме без да сакаме.
Мислиме без срце
Сакаме без душа.
Осамени без никој свој,
На ова место ќе останеме долго.
Нема нов живот да се роди тука,
нема игра да заживее пак.
Ние не го сакаме тоа што ни е туѓо
ниту пак тоа што сака да не истера нас,

постоиме без противник силен.

Ние сме бескрајна празнина во вашите срца,

Ние сме бескрајна празнина во целиот свет.

(Пеењето занемува. Децата престануваат со едноличната игра. Сè вртат кон жената која за момент се фаќа за својот стомак во грч. Навите стануваат и одат кон неа. Завеса.)

1.

(Сцената е поделена на два дела. На левата половина има една голема маса со многу храна и пијалоци. Покрај масата има само една празна столица. На десната половина на сцената седи група стари луѓе. Сите држат мало дете од својот пол во skutот. Од левата страна влегува стар и дебел маж. Тој седнува сам покрај масата и почнува да јаде и да пие. Од време на време само им довикува на луѓето од десната половина на сцената, кои седат и се свртени кон неговата трпеза. Со секој негов залак тие насмеано гледаат во него и одобруваат со среќни лица.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Се смее, го зема својот прибор за јадење се мести и почнува лакомо да јаде.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Тој ја дојадува првата порција и зема вино и пие. Потоа зема друга, уште поголема порција од претходната, и почнува уште полакомо да јаде. Довикува кон десната половина со полна уста.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Се смее. На другиот крај од масата има разни слатки ставени во голем послужавник. Дебелиот станува, оди до нив, ги зема и ги носи до средината на масата, седнува на столчето и почнува да ги јаде.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Тој успева да ги дојде сите слатки во порцијата. Зема големо шише со вино и го пие целото. Задоволно ждригнува.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Се навалува на својата столица и зема длабоко воздух. Го гали својот голем и мрсен стомак и почнува задоволно да се смее. На масата сè уште има многу храна.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Тој се поткрева, лакомо гледа на масата. Здогледува една голема печена кокошка. Ја зема и почнува да ја јаде.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Додека јаде почнуваат да му паѓаат парчиња месо од устата, но тој како да не ги приметува и продолжува со своето јадење.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Се смее. Успева да изеде половина од кокошка, се оттргнува од масата и силно ждригнува. Зема длабоко воздух, задоволно крева бокал со вода и пие.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Тој продолжува со јадење на кокошката. Кога стигнува речиси до крајот почнува да ги глода и коските.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Тој посегнува по исто така голема порција и почнува да ја јаде со истиот интензитет како претходните јадења, како претходно воопшто да не јадел ништо и да бил гладен цела година.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Зема една голема векна леб, почнува да ја кине со забите и да јаде.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Се смее, зема друго бокалче полно со вино и пие од него. Задоволно се насмевнува и воздивнува.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Зема една голема торта и почнува несмасно да ја јаде, но сега веќе не користи прибор за јадење туку со рацете ненаситно и ламо кине и јаде.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Веќе насекаде на своето лице има остатоци од тортата. Не се брише туку продолжува да јаде и да зборува со полна уста.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Ја дојадува тортата, пие вода и зема огромна чинија полна со овошје.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Без да ја излупи кората на некои од овошјата јаде: ананас, банана, портокал, мандарини, јаболка, јагоди, цитрони, грозје, круши итн. Почнува да јаде и цреши, а семките да ги плука околу себе.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Кога го дојадува целото овошје на масата, повторно зема вино да пие и посега кон друга чинија полна со јадење. Со ист интензитет на лакомост продолжува да јаде.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Се смее, му паѓаат парчиња храна од уста. Среќен е, не престанува радосно да јаде од својата порција.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Ја дојадува и оваа порција. На масата сè уште има изобилство јадње. Дебелиот не престанува да јаде и да се смее. Околу него има многу падната храна поради неговото несмасно јадење, но тој не му обрнува никакво внимание на тоа и продолжува да јаде.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Зема еден голем бокал со сок и почнува да го пие. Од страните му тече од сокот низ целото лице, но тој не престанува сè додека не го испие до крај. Задоволно ждригнува, зема друга порција со друго јадење и продолжува да јаде.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Дебелиот не престанува да јаде и да им се обраќа на луѓето на другата половина на сцената кои неуморно се радуваат на секој негов залак.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Мало дете кое седи во скутот на својата мајка почнува да се врти околу себе.)

ДЕТЕ1: *(Кон мајката)* Ми се пие сокче.

МАЈКАТА: *(му удира шлаканица)* Не е културно сега да бараш...

(Малото дете продолжува да се вртка наоколу, се загледува во дебелиот на кој му паѓаат парчиња храна од устата.)

ДЕБЕЛИОТ: Што ќе јадеме денес?

(Детето почнува да ги јаде штиците, никој не го/ја забележува.)

2.

(Мало дете седи на средина на сцената, во раката држи цвет и ги кине ливчињата едно по едно - "Ме сака, не ме сака,,. Одеднаш нешто брзо прелетува над него. Детето гледа нагоре и го следи со поглед тоа што прелета и застапа.)

ДЕТЕ2: *(Восхитено гледајќи нагоре)* Ај дојди долу!

ГЛАС НА АНГЕЛОТ: Нееее...

ДЕТЕ2: Ајде, бе!

ГЛАС НА АНГЕЛОТ: Што ќе правам долу?

ДЕТЕ2: Ќе си играме.

ГЛАС НА АНГЕЛОТ: Нееее...

ДЕТЕ2: Те молам, симни се...

ГЛАС НА АНГЕЛОТ: Зошто?

ДЕТЕ2: Зошто си многу убаво...

ГЛАС НА АНГЕЛОТ: Па што, ако сум убаво.

ДЕТЕ2: Затоа сакам да се симнеш долу...

ГЛАС НА АНГЕЛОТ: Па, убаво сум и тука горе.

ДЕТЕ2: Ама тука долу поубаво ќе можам да те гледам.

ГЛАС НА АНГЕЛОТ: А што ќе ти е да ме гледаш?

ДЕТЕ2: Затоа што те сакам.

ГЛАС НА АНГЕЛОТ: Е, како ме сакаш кога само што ме виде?

ДЕТЕ2: Не знам, само знам дека те сакам.

ГЛАС НА АНГЕЛОТ: Ако се симнам, ќе ме повредиш.

ДЕТЕ2: Не можам да те повредам затоа што те сакам.

ГЛАС НА АНГЕЛОТ: Сигурно?

ДЕТЕ2: Да.

(Ангелот-дете се симнува, детето заљубено го гледа, почнуваат да си играат детски игри, да се бркаат, да си се кријат еден од друг, да си подаруваат цвеќиња, срамежливо да се бакнуваат по образите, да се гушкаат... сè што би правеле вљубени дечиња кога би си признале едно на друго дека се сакаат.)

АНГЕЛОТ: И јас тебе те сакам.

ДЕТЕ2: Да?

(Ангелот кима со главата)

ДЕТЕ2: Од кога?

АНГЕЛОТ: Па не знам... само знам дека сега многу те сакам.

ДЕТЕ2: Колку?

(Ангелот се замислува.)

АНГЕЛОТ: До небото и назад.

(Детето гледа нагоре и се замислува.)

ДЕТЕ2: Само толку?

АНГЕЛОТ: *(Збунето)* Малку е?

ДЕТЕ2: Јас тебе те сакам колку бескрајниот универзум!

АНГЕЛОТ: *(Се вцрвенува)* И јас тебе толку.

(Детето насмеано го прегрнува ангелот.)

АНГЕЛОТ: Ти си единствениот човек во кој се имам заљубено.

(Детето незаинтересирано за тоа што му го кажува, се загледува во пердувите на крилата на ангелот и му корне еден. Ангелот вриснува.)

АНГЕЛОТ: Зошто го направи тоа?

ДЕТЕ2: *(Шарманто се смее)* Па нели ме сакаш... нема да ми дадеш еден пердув?

(Ангелот се замислува.)

ДЕТЕ2: Викаш дека сум единствен човек во кој си се вљубило?

(Ангелот кима со главата.)

ДЕТЕ2: А не сакаш да ми дадеш пердув?

(Ангелот одмавнува со главата.)

АНГЕЛОТ: Сакам.

(Детето радосно го прегрнува, почнуваат да се смеат и да се тркалаат по земјата, додека се тркалаат детето на ангелот скришно му корне неколку пердуви, на почетокот ангелот го забележува тоа, но потоа престанува да обрнува внимание. По кратко детето застанува го зема ангелот легнат на грб на неговиот скут и почнува безмилосно и злобно да му ги скубе сите пердуви од крилата. Ангелот се обидува да се извлече но детето премногу силно го држи под себе. Во исто време кога детето ќе го зароби ангелот и кога почнува да му ги корне пердувите на сцената има неколку пара на различни возрасности (ангел и човек) каде што ангелот во секоја ситуација е различно заробен, а човекот му ги корне пердувите (парови каде што ангелот е женско, човекот-машко; ангелот-машко, човекот-женско; ангелот-женско, човекот-женско; ангелот-машко, човекот-машко) Текстот на ангелот го кажуваат истовремено сите ангели, текстот на детето го кажуваат сите луѓе истовремено.)

АНГЕЛОТ: Престани!

ДЕТЕ2: Само малку...

АНГЕЛОТ: Не ми е убаво.

ДЕТЕ2: Не ти е убаво со мене?

АНГЕЛОТ: Убаво ми е само кога не ми правиш вака.

ДЕТЕ2: Нели ме сакаш?

АНГЕЛОТ: Да.

ДЕТЕ2: Ако ме сакаш, нема да сакаш да ме смениш.

АНГЕЛОТ: Не сакам вака.

ДЕТЕ2: Па, како сакаш?

АНГЕЛОТ: Како што беше на почетокот.

ДЕТЕ2: Исто е, само сега повеќе се познаваме.

АНГЕЛОТ: Ме боли.

ДЕТЕ2: *(Луто, тажно)* Ти мене не ме сакаш.

АНГЕЛОТ: Те сакам.

(Детето/луѓето престануваат со кинењето на пердувите од ангелите.)

ДЕТЕ2: Нели сум единствен човек...

АНГЕЛОТ: За мене секогаш ќе останеш единствениот човек во кој се имам вљубено.

ДЕТЕ2: Единствениот човек во кој се има вљубено ангел.

АНГЕЛОТ: Има други ангели кои се вљубиле во други луѓе.

ДЕТЕ2: Има?

(Ангелот кима со главата, детето/луѓето почнуваат уште поагресивно да ги корнат пердувите на ангелите, дури им ги корнат и крилата од кои тече крв и ангелите на грбот имаат грозни крвави рани. Ангелите рикаат од болка.)

ДЕТЕ2: Тогаш ќе бидам единствениот човек кој уништил еден ангел!

(На ангелите веќе нема ниту перуви ниту крила. Престанува масакарот. Тишина.)

АНГЕЛОТ: Не си ни во тоа единствен.

(Ангелите се ослободуваат, целите крвави, застануваат пред своите мачители и си одат. Детето/луѓето почнуваат да плачат.)

ДЕТЕ2: Тоа значи дека во ништо не сум единствен!?

3.

(Бал. Гламурозна сала. Луѓе во елегантни вечерни тоалети, среќни, пијат, разговараат, се смеат. Сите имаат маски на своите лица и на одредени термини ги вадат маските под кои не можат да се распознаат лица, бидејќи сите имаат ист лик без маската. Извадените маски си ги менуваат меѓусебе. Во средината на салата свири оркестар од четири голи деца, ДЕТЕ3, ДЕТЕ4, ДЕТЕ5 И ДЕТЕ6 кои свират на различни инструменти. Тие се единствените без маски. Позади нив стои човек, таткото, со камшик во раката кој пие, се смее и се забавува со гостите. Таткото од време на време ги камшикува децата за да свират поубаво или за да почнат да ја сменат музиката, но тоа не го прави со злоба туку насмеан и задоволен. Со ведар и мил тон им се обраќа на децата - "Свирете деца мои!". Толпата гости со симпатија гледа во децата кои свират.)

ЖЕНА1: Сјајно... *(кон Таткото)* Просто ви се восхитувам како на родител кој верува во талентот на своите деца. Вложувате во талентот да не се изгуби и да се надоградува.

МАЖ1: Вашите деца несомнено се врвни музичари.

(Таткото задоволно им се насмевнува на Маж1 и Жена1, тој ја дига својата чаша и од далеку наздравува со нов. Жена1 кокетно го повлекува Маж1 за да танцуваат заедно на музиката. Маж2 и Жена2 гледаат во танцувачите)

ЖЕНА2: Таа е прекрасна танчерка, нејзиниот талент просто почнува да блеска кога музиката и доброто друштво се во комбинација.

МАЖ2: А јас од секогаш сум мислел дека вие во неа гледате само конкуренција.

ЖЕНА2: *(Нежно го подудира Маж2 со својата лепеза и се насмевнува)* Не бидете будалче, јас како постара и поискусна во својата професија просто се радувам која покрај нас постарите се појавуваат нови, млади и талентирани колеги. Нема љубомора – просто задоволство.

МАЖ2: Тогаш ќе сакате да заиграме заедно покрај нив?

ЖЕНА2: Подобро подоцна, вечерта е пред нас, а музиката просто заслужува поголемо внимание.

(Маж2 и Жена2 се вртат кон музичарите, Жена2 замижува и задоволно почнува да се мрда по мелодијата на музиката, Маж2 ја погледнува и по неколку секунди откако ќе констатира дека Жена2 нема намера да го продолжи разговорот и да ги отвори очите – си заминува. На другата страна Жена3, Жена4 и Жена5 наздравуваат со чашите и пијат)

ЖЕНА3: За душманите.

ЖЕНА4: За тие кои занаат да се забавуваат.

ЖЕНА5: За безобразниците.

(Тие пијат на екс. Маж3 седи сам на столче и ја слуша музиката, му се приближува Маж4 и го фаќа за рамо.)

МАЖ3: Кога ја слушам оваа музика добивам страшни визији за својата професија, дури и бесрамно помислувам дека сум гениј.

МАЖ4: *(Се насмевнува)* Само немој да се разочараш ако сфатиш дека ништо не немаш направено туку дека само ја слушаш музиката.

МАЖ3: Ти мислиш дека јас лошо ја вршам својата работа?

МАЖ4: Воопшто, мислам дека сте прекрасен, само чудесно е каква среќа имавте за да ве најдат токму вас во вашата фирма помеѓу толку многу.

(Маж4 си заминува, Маж3 гледа во него како си оди, а потоа се врти кон свирачите и слуша. Стојат Маж5, Маж6 и Жена6.)

МАЖ5: Вие сте најскладени пар каков што немам запознаено со години.

ЖЕНА6: *(Фаќајќи го под рака)* Ви ја посакувам нашата среќа да ви се насмевне во брзо време и на вас.

МАЖ6: Не се жалете, вие од секогаш сте имале среќа со жените.

МАЖ5: Но никогаш не со вистинските.

МАЖ6: За тоа ви фалела само внимателност.

ЖЕНА6: Тие ќе ве најдат кај и да е, немојте да помислите дека сте останале незабележан.

МАЖ5: Повторно ќе повторам, зависи од која сум останал забележан, не се сите среќни за спомнување.

(Жена6 се насмевнува и го пушта Маж6 од под рака.)

ЖЕНА6: Ќе ме извините, одам малку на свеж воздух. *(Заминува)*

МАЖ6: Неверојатна е.

МАЖ5: *(Гледајќи во правецот каде што замина Жена6)* Ви верувам.

(Жена3, Жена4 и Жена5 повторно наздравуваат, се кикотат како да имаат испиено повеќе од доволно.)

ЖЕНА3: За безработниците.

ЖЕНА4: За среќниците.

ЖЕНА5: За тие што знаат што сакаат.

(Повторно ги пијат своите чаши на экс. Маж7 и Жена7 дискретно разговараат и гледаат во Маж1 и Жена1 кои се уште танцуваат.)

ЖЕНА7: Лицемер, и се пикна под кожа и таму ќе остане додека не исцица се што има.

МАЖ7: А таа како да е подобра од него.

ЖЕНА7: Побогата е, да.

МАЖ7: И нејзиното богатство е од туѓ џеб.

ЖЕНА7: Си се нашле, секој на свој начин е пијавица.

МАЖ7: Кај и да е ќе се дознае дека и на него му го остри ножот.

ЖЕНА7: Или тој на неа.

МАЖ7: Ние стрпливо ќе чекаме до крајот.

(Жена8, Жена9 и Маж8 заедно играат.)

МАЖ8: Вие двете сте мои лепотици.

ЖЕНА8: А ти си мажот од соништата на секоја млада и убава жена.

ЖЕНА9: За секоја жена која знае што и треба во животот.

МАЖ8: Не брзајте толку, не можам да ве стигнам во чекор со играњето.

ЖЕНА8: Ако сакаш да останеш со нас во играва треба да побрзаш.

МАЖ8: Ме збудалувате. *(Се обидува да ги стигне)*

ЖЕНА9: Тогаш остави нè.

МАЖ8: Нема нешто кое не можам да го имам, нема така лесно да се откажам.

(Жена8 и Жена9 се кикотат.)

ЖЕНА8: Само немој да паднеш...

(Жена8, Маж8 и Жена9 продолжуваат да играат. Жена3, Жена4 и Жена5 пак наздравуваат и пијат, сега одвај стојат на нозе.)

ЖЕНА3: За тие кои знаат сè!

ЖЕНА4: За курвите!

ЖЕНА5: За владетелите.

(Тие паѓаат на земја и се кикотат. Маж9 исто така е многу пијан и им се доближува на жените, легнува до нив и ги прегрнува. Тие се толку пијани што не забележуваат ништо што тој им прави.)

МАЖ9: Човек може само да сонува за вакво друштво.

(Веќе има многу луѓе кои седат пред децата и со внимание ја слушаат нивната музика, некои друри му оставаат и пари на таткото за музиката. Таткото не прекинува да ги камшикува децата и да им нуди пијачки на гостите. Една од жените кога му остава пари, срамежливо погледнува кон камшикот.)

ЖЕНА10: *(Кон таткото)* Може и јас да пробам?

ТАТКОТО: Каква сјајна идеја! Се разбира дека може!

(Таткото и го дава својот камшик на ЖЕНА10 и вади куп камшици и гледа кон преостанатата толпа.)

ТАТКОТО: Можете и вие ако сакате.

МАЖ10: Навистина?

ТАТКОТО: *(Таткото клима со главата)* Ќе ми претставува големо задоволство. Повелете *(Му подава камшик на Маж10)* Можете слободно и вие да ни се придружите *(и дава камшик на Жена11)*

(Гостите постепено прават круг околу децата, никој не камшикува затоа што ги чекаат и остнатите.)

ТАТКОТО: И вие станете дел од прослават *(и дава камшик на Жена12)* Повелете, повелете *(Маж12 зема камшик)* И вие *(и го подава камшикот на Жена 13)* Да, да, се разбира дека можете и вие *(Маж 13 го зграбува камшикот)* Слободно, слободно *(Маж14 го дофаќа подадениот камшик)* Чувствувајте се слободно *(Таткото и дава камшик на Жена14)* Немојте ве молам да се срамите *(Таткото вади уште камшици и му дава еден на Маж15)* Дојдете, дојдете и вие *(Таткото ја вика Жена15 која стои на страна и и подава камшик)* Вашиот интерес ме восхити *(Маж16 го зема камшикот)*

Задоволството е мое. *(Таткото ја бакнува раката на Жена16 и потоа ѝ го дава камшикот.)*

(Гостите имаат направен округ околу децата, сите се подотвнуваат да удрат. Таткото радосно се издигнува над сите со својот пијалак и им се обраќа на гостите. Децата како отсутни само свират.)

ТАТКОТО: Ајде деца мои, дозволетесите овие господа да вложат во вас! Ете ги економистите, правниците, уметниците и медицинарите, филолозите и градежниците, бидете среќни што тие сакаат да ви бидат учители. Земете го нивното знаење!

(Во исто време сите замавнуваат со своите камшици кон децата. Мрак.)

4.

(На сцената се појавува еден дечко - ЛИГУШОТ, убавец, метросексуалец, облечен по најнова мода, намирисан со јаки и скапи парфеме кои можат да се намирсаат дури и во публика, тип со стил. По ЛИГУШОТ ползат, плачат се влечат група девојки и мажи, сите со огледала наместо лица, го дрпаат по пантолоните, тој незаинтересирано ги шутира но тие не се откажуваат. Лигушот не ни погледнува во луѓето туку држи во раката само мало огледало и си го гледа одразот во него. Дури, од време на време оди, по луѓето како по КРПИ.)

ЛИГУШОТ: Не ме заслужувате.

(На крајот на сцената има едно големо огледало, кога Лигушот ќе го здогледа огледалото како хипнотизиран оди до него. Кога застанува пред огледалото го гледа својот одраз но тоа не е одраз каков што тој очекувала туку одраз на мајмун. Тој го крева своето мало огледало, но и во него гледа мајмун. Вознемирено почнува да бега, но големото огледало има нозе и го следи насекаде каде што оди. Не може никако да избега, каде и да застане огледалото се мести точно за тој да може да го види својот одраз во него. Девојките и мажите во ниеден момент не го забележуваат огледалото и продолжуваат да се влечат по Лигушот. Лигушот почнува да има секс со сите од нив бидејќи само во одразот на огледалата на нивните лица гледа дека е убав.(во моментот кога ќе погледне во лицата на другите луѓе го гледа својот прекрасен лик, лицата на другите се огледала за така како што тој сака да го гледаат, со круна, хиперболизирано убав...))

КРПА1: Многу си убав.

ЛИГУШОТ: Секогаш ми кажувале дури дека имам и женски црти.

(Тој додека зборува го гледа својот одраз во големото огледало и згрозен го трга погледот.)

КРПА2: Многу си убав, јас не сум убава. *(Плаче)*

ЛИГУШОТ: Па, да. Грдичка си малку.

(Трета девојка го влече кон него.)

КРПА3: Многу си убав.

(Постепено се појавуваат на сцената многу луѓе, Лигушот ги заведува со тоа што на сите им става огледала на лицата, тие се претворат во КРПИ и се влечат по

него. Тој повеќе не ги ни почитува, ги тепа, им повторува дека се грди, тој е над сè и над сите.)

ЛИГУШОТ: Знам дека сум најубав.

(ЛИГУШОТ цело време го избегнува погледот во големото огледало. Сака тој да биде центар на внимание на сцената. Кога ќе забележи дека некои други се загледуваат без да му обрнат внимание им ги препречува погледите. Сите без престан му повторуваат “многу си убав, многу си убав, многу си убав...” До лудило. ДЕТЕ7 во црвено фустанче седи на сцена и си игра со играчките, не гледа во ЛИГУШОТ. ЛИГУШОТ го забележува, се трга од сите во оргијата и се обидува да го привлече вниманието на детето, но на никаков начин не успева.)

ЛИГУШОТ: *(Заљубено ја гледа)* Многу си убава.

(Дете7 му се насмевнува, но повторно продолжува да си игра со играчките. Тој застанува пред Дете7, ѝ го фаќа лицето и сака да го види својот прекрасен одраз во него, но може да го види само нејзиното лице.)

ЛИГУШОТ: Погледни ме! Не ти се допаѓам?

(Дете7 го забележува одразот на Лигушот во големото огледало на мајмун и почнува да му се смее. ЛИГУШОТ нервозно сака да ја спречи смеата на Дете7 но не успева, одеднаш го фаќа за рака Дете7 и го носи позади завесата, ДЕТЕ 7 се смее, огледалото ги следи. Откако ќе излезат од сцената на огледалто се гледа одразот на мајмунот и на детето. Мајмунот грубо ја кине прерамката од фустанчето на детето. Огледалото се крши.)

5.

(Дечко-ВЉУБЕНИОТ и девојка-ВЉУБЕНАТА имаат секс. На секои 30 секунди менуваат различна поза (извадени од Камасутра или по фантазијата на режисерот... на актерите... на публиката... како сакате) за да не им биде здодевно. Со секое менување на позите тој го менува личниот опис на девојката, и става перики со најразлична должина на косата и боја, и ја мачка кожата со различна боја, и додава парчиња кои личат на кожа и ја прави или подебела или послаба, бремена или анорексична. Додека имаат секс тој зборува... секоја реченица со нова поза. Покрај вљубените седи ДЕТЕВ кое си игра со својата кукличка во форма на маж, ја пресоблекува, ја шминка... ДЕТЕВ не ги гледа вљубените исто како што тие не го гледаат него.)

ВЉУБЕНИОТ: Сум спиел со секакви... насекаде... сè сум пробал... сè што имало во сексот сум го доживеал и пробал... ни една возбуда веќе не е нова за мене... млад сум... сакам да експериментирам... имам сила колку за петорица... можам да издржам како никој друг... на девојките им ги покажувам ѕвездите... нема како мене... на сите сум им бил најдобар избор... некои се прават дека не сакаат... а сите плачат за секс... сите мислат само на секс... уф како врискаат само... колку сум добар во сè ова... ме сакаат до лудило... ме посакуваат до пореметување... не сакаат да ме пуштат... сите сакаат да останам со нив до крај.

(Изморени се тргаат еден од друг, тој пали цигара и почнува да јаде чипс како коњ.)

ВЉУБЕНИОТ: И на крајот... сите жени се исти.

ВЉУБЕНАТА: Да... исти се.

(ДЕТЕВ гласно се насмевнува кога конечно го оформило ликот на куклата. Вљубената е разбушавена, има рани по телото, шминката и е размачкана како да плачела или како на проститутка после секс со садист. ДЕТЕВ ја врти куклата кон публиката.

Вљубената му става перика на Вљубениот иста како таа што ДЕТЕ8 ја има ставено на својата кукла.)

ВЉУБЕНАТА: Сите се исти... исто како и ти.

(Таа го бакнува. Тој почнува да се смее, Вљубената и ДЕТЕ8 исто така се смеат.)

6.

(Шипка за стриптизети на средина на сцената. Во позадина оди I JUST DON'T KNOW WHAT TO DO WITH MYSELF. СТРИПТИЗЕТА игра на шипка. ДЕТЕ9 расплакано ја тегне за да му даде да цица. Таа не му обрнува внимание, игра и го подбутнува од време на време.)

ДЕТЕ9: Сакам да цицам!

СТРИПТИЗЕТАТА: Ништо не ти е доста.

ДЕТЕ9: Зошто ми бегаш?

СТРИПТИЗЕТАТА: Работам заради тебе, само за ти да бидеш среќно.

ДЕТЕ9: Те молам дај ми да цицам!

СТРИПТИЗЕТАТА: Сè правам и пак ти е малку.

ДЕТЕ9: Зошто ми бегаш?

СТРИПТИЗЕТАТА: Ти давам да јадеш, ти купувам облека каква што сакаш, те носам на сè и сèшто само да ти биде убаво.

ДЕТЕ9: Морам да цицам!

СТРИПТИЗЕТАТА: Ќе ме избркаат од работа заради тебе. Што ќе правиме тогаш?

ДЕТЕ9: Зошто ми бегаш?

СТРИПТИЗЕТАТА: Чисто си, средено, спастрено, ништо не ти фалело никогаш. И пак не ме слушаш.

ДЕТЕ9: Дозволи ми да цицам!

СТРИПТИЗЕТАТА: Со што заслужив вака да се однесуваш со мене?

ДЕТЕ9: Зошто ми бегаш?

СТРИПТИЗЕТАТА: Како можеш да кажеш дека сум лоша мајка?

ДЕТЕ9: Ми треба да цицам.

СТРИПТИЗЕТАТА: Одиш во школо, одиш на спорт, свириш на инструмент... за сè тоа треба пари за кои јас мака мачам да ги добијам.

ДЕТЕ9: Зошто ми бегаш?

СТРИПТИЗЕТАТА: Ништо не ти бранам. Колку деца ја имаат слободата што јас ти ја давам?

ДЕТЕ9: Остави ме да цицам.

СТРИПТИЗЕТАТА: Сè што посака – доби.

ДЕТЕ9: Зошто ми бегаш? Пушти ме да цицам.

СТРИПТИЗЕТАТА: Не остана ништо за мене.

ДЕТЕ9: Зошто ми бегаш?

СТРИПТИЗЕТАТА: Сè ми зема.

ДЕТЕ9: *(Се трга на страна и седнува)* Никогаш не ми имаш дадено да цицам.

СТРИПТИЗЕТАТА: Си го оставив животот за тебе.

(голем простор меѓу нив двајца.)

7.

(ДЕТЕ10 стои дотеран како возрасен во костим и го чека ДЕТЕ11 кое се шминка, шминкањето трае цела вечност. Додека чека ДЕТЕ10 почнува да јаде од ружите во букет кои ги држи за да му ги даде на ДЕТЕ11. Додека зборуваат децата имаат гласови на возрасни.)

- ДЕТЕ10:** Те сакам и затоа те чекам... немаше да бидам толку луд да те чекам ако не те сакав.
- ДЕТЕ11:** Сакаш само да спиеш со мене.
- ДЕТЕ10:** И тоа... ама за да сакам да спијам со тебе морам да те сакам.
- ДЕТЕ11:** Јас спијам со тебе и не те сакам.
- ДЕТЕ10:** И тоа може... можеби ќе те натерам некој ден да се вљубиш во мене... само ти треба време.
- ДЕТЕ11:** Не е до тебе проблемот. До мене е. Еве не те изневерувам ама не те сакам. Сакам да направам промена, не сакам да бидам со ист љубовник. Пред тебе исто така имав многу пријатели за секс ама еве сега те имам само тебе... не зошто те сакам туку само да сменам и да спијам со друг.
- ДЕТЕ10:** Се трудам сè повеќе за да ме засакаш... многу ми е убаво со тебе... дури и не ми пречи што толку често плачеш и што си нерасположено. Јас пак те сакам.
- ДЕТЕ11:** Убаво си и интересно, ама не е проблемот во тебе, во мене е.
- ДЕТЕ10:** Може и ќе ме засакаш, само ти треба време.
- ДЕТЕ11:** Сите така мислеа, ама не знам како да ви кажам... не те сакам и нема да те сакам...за мене си исто како другите... порано сите љубовници ги сакав, им обрнував внимание, им давав подароци ама сега сè ми е толку излитено и здодевно... иживеано ми е се тоа... веќе не им давам значење на врските...

ДЕТЕ10: Понекогаш си толку депресивно, љубоморно и зајадливо. Тоа ми влијае многу лошо на расположението, понекогаш дури си ми страшно здодевно, ама пак те сакам... не можам да живеам без тебе и сакам еден ден и ти да ме сакаш мене.

(Таа завршува со шминкањето. Се врти кон него и сега прв пат го гледаме нејзиното лице кое личи на клоун со премногу шминка)

ДЕТЕ11: Ти се допаѓам? Вака сум поубаво.

ДЕТЕ10: За мене секако си убаво, само дозволи ми да останам покрај тебе.

(Таа станува и е многу ефтино елегантно облечена со квази префинети манири и однесување, го фаќа под рака, тој го изел цело цвеќе и и ги дава останатите трнови.)

ДЕТЕ10: Среќен Валентајн.

(Таа ги зема трновите. Долго се бацуваат.)

8.

(ЧОВЕКОТ-ДЕТЕ12, седи сам на сцената. Има едно големо огледало до него. Од време на време се погледнува на огледалото. На сцената има растурени книги, справи за вежбање, компјутер, празни тетратки, моливи, друштвени игри, радио, телевизор, инструменти за свирење...најразлични работи кои служат за правење на животот поинтересен. Човекот е анимиран со сите овие помагала, но после неколку секунди користење на едно помагало му станува досадно и се префрла на друго. Со текот на

дејствието ЧОВЕКОТ кој на почетокот е дете, расте и до крајот на сцената станува старец.)

ЧОВЕКОТ: *(Чита)* Базилид мислел дека крајот на човечкиот род ќе дојде во моментот кога човек веќе нема да значи комбинација на дух и тело туку кога човекот ќе почне да претставува само тело....

(Човекот ја фрла книгата позади себе незаинтересирано и со здодевност.)

ЧОВЕКОТ: Досадни философи.

(Човекот почнува да си го гледа телото.)

ЧОВЕКОТ: Тело, тело... *(На газот наоѓа мозолка и почнува да ја стиска)* Телото знае и да боли.

(Човекот застанува пред огледалото и си го гледа одразот во него. Почнува да прави најразлични фаци, се врти како манекенка, си ги поправа шишките.)

ЧОВЕКОТ: Сакам со најдобриот шахист да играм шах.

(На сцената доаѓа најдобриот Шахист и тие играат шах.)

ШАХИСТОТ: Стратегијата е причината за сите успеси, а не силата. Со добрата стратегија за било кој план и неосвоивото станува лесно како вдишување на свеж воздух.

(Човекот почнува да го гледа Шахистот со потсмев.)

ЧОВЕКОТ: Можеш сега да си одиш. Досадно ми е со тебе.

(Шахистот си оди. Човекот почнува да мести голема маса.)

ЧОВЕКОТ: Сакам да ја јадам најубавата храна од најдобриот готвач на светот.

(Се појавува најдобриот Готвач на светот и му ја поставува масата на човекот, Човекот почнува да јаде со слат.)

ГОТВАЧОТ: Храната ги отвара бескрајните можности на вкусот и уживањето. Нешто навидум толку едноставно крие во себе моќ да ги раздражни сите човечки сетила и да предизвика бескрајно различни дразби кои ја расцветуваат егзистенцијата.

(На Човекот му смачува јадењето и незадоволно станува.)

ЧОВЕКОТ: Досадна храна, *(Кон Готвачот)* Досаден си и ти! Собери сè и оди си.

(Готвачот ја собира храната и си оди. Човекот почнува да си го гали својот одраз во огледалото. На радиото почнува да свири валцер. Човекот се замислува.)

ЧОВЕКОТ: Валцер... сакам да дојде најдобрата танчерка и да играме заедно.

(Се појавува најдобрата Танчерка и почнуваат да играат заедно.)

ТАНЧЕРКАТА: Танцот дозволува ритамот да навлезе во битието и да ги ослободи сите негови движења, да го поведе во состојба на неограничена екстаза во која телото станува центар на бескрајниот универзум.

(Одеднаш Човекот оди и ја гаси музиката.)

ЧОВЕКОТ: Досадна си ми... оди си.

(Танчерката си оди. Човекот пак е сам на сцената и му намигнува на својот драз во огледалото.)

ЧОВЕКОТ: Екстремните спортови го креваат адреналинот... сакам со најдобриот планинар да се качувам по најнедостапните места и најопасните карпи.

(Доаѓа најдобриот планинар, Човекот и тој земаат опрема за планинарење и почнуваат да се качуваат по ѕидот во собата, може да стигнат да одат како пајаци по таванот.)

ПЛАНИНАРОТ: За возбуда треба предизвик, предизвик за нешто за кое ни самиот не веруваш дека можеш да го постигнеш. Со совладувањето на невозможните задачи почнуваш да го освојуваш животот.

(На Човекот му станува досадно.)

ЧОВЕКОТ: *(Со нетрпение)* Досаден си! Досаден си! Оди си одма!

(Планинарот си оди, Човекот си ја поправа фризура пред огледалото.)

ЧОВЕКОТ: Сакам да имам харем и да спијам со азиски девици.

(На сцената доаѓаат Азиски девици, млади, многу млади девојчиња. Оргија.)

АЗИСКИТЕ ДЕВИЦИ: Миризбата на тугата кожа и топлината го буди нагонот за нежност и милување. Страста за уживање и соединување со друг го носи екстазичниот момент на задоволство, на соединување со сепроникливото божествено.

(По кратко на Човекот му станува досадно.)

ЧОВЕКОТ: Одете си...

(Девојките збунето го гледаат.)

ЧОВЕКОТ: Досадни сте... одете си!

(Девојките си одат. Човекот почнува да си го лиже својот одраз во огледалото.)

ЧОВЕКОТ: Сакам да се забавувам на најлудиот и најзабавниот карневал на светот!

(На сцената се појавуваат маскирани луѓе, многу боја, гласна музика, многу животни, сите се среќни и се забавуваат, играат, се пијанчат... Пијаниот му се доближува на Човекот и го презрнува.)

ПИЈАНИОТ: Среќата доаѓа од тие што знаат како да се веселат и радуваат на обичните и необичните работи. Никој не може да му ја даде или пак да го научи некој на среќа ако самиот не ја носи во себе ведрината на постоењето.

(Човекот се истргнува од презратката на Пијаниот.)

ЧОВЕКОТ: Доста! Доста! Доста! Мрш! Надвор! Магла! Досади! Досади! Досади!

(Сите ја напуштаат сцената. Човекот му ги грабнува монтажните крила на Летачот, еден од изведувачите на карневалот.)

ЧОВЕКОТ: Сакам да ме научиш како да летам.

(Летачот му ги монтира крилата на Човекот и тој почнува да лета.)

ЧОВЕКОТ: Јас сум кралот на небото... летаммммм.

ЛЕТАЧОТ: Сободата е летање, со победата над земното и освојувањето на неограниченото. Моментот кога ништо не претставува лимит тогаш си ја постигнал вистинската слобода и си станал бестелесен.

(Човекот слетува со досада на земјата, ги фрла крилата на земја и почнува да скока врз нив и да ги дроби.)

ЧОВЕКОТ: Марш! Досадо! Марш!

(Летачот си заминува, Човекот го вклучува телевизорот. Од него се лушааат пукотници и експлозија на бомби.)

ЧОВЕКОТ: Сакам со најголемиот терорист на светот да убивам луѓе.

(На сцената доаѓа најголемиот Терорист на светот. Човекот радосно вади бомби, митралези, пиштоли. Се опремуваат со терористот, ги отвара прозорците и почнуваат низ нив да пукаат и да фрлаат бомби, се слуша само вресок на луѓе и експлозии.)

ТЕРОРИСТОТ: Ужасот на другите прави сè повеќе да го избегнуваш своето страдање макар тоа да значи елиминација на секој кој би можел да го предизвика истото. Чувството на супериорност спрема другиот те прави компетентен да ја одредиш неговата судбина.

(Терористот продолжува да пука, на Човекот му станува досадно, станува и му го зема митралезот.)

ЧОВЕКОТ: Доста беше... ми стана досадно, оди си.

(Терористот не се помрднува, Човекот во него го вперува митралезот кој го држи во рака и го убива, Терористот паѓа мртов. Човекот почнува да си ја удира главата во огледалото. Потоа го крева погледот и почнува да се бацува.)

ЧОВЕКОТ: Сакам да си бидам љубовник сам на себе!

(Се појавува Двојникот на Човекот на сцена. Долго и страшно се љубат по целото тело.)

ДВОЈНИКОТ: Љубовта не е само сексуална и физичка и привлечност, туку е и уживање во нечие присуство кое те прави како ништо да не ти недостасува. За љубов потребно е прво да знаеш како и самиот да се сакаш за да знаеш што можеш да дадеш некому.

(Човекот го бутка својот Двојник на земја.)

ЧОВЕКОТ: Губи се! Губи се! Губи се!

(Двојникот си оди, Човекот почнува да уништува се што се наоѓа на сцената. Отако ќе искрши се почнува да си ја корне кожата од телото додека самиот себе не се уништи.)

9.

(Толпа народ седи во гомна, просторот е како затворен круг, дно на бунар. На сите им смрди но никој не помрднува од своето место. Сите меѓу себе се мразат и се обидуваат да си наштетат. Си ги крадат гомната еден од друг. Се тепаат. Се мразат. Никој не се смее освен ДЕТЕ13, кое е облечено само во пелени, и се смее до лудило, хистерично, искрено. Тесно е. Во текот на целата сцена ДЕТЕ13 оди од човек до човек со кренати рачиња за некој да го крене и прегрне но сите го одбегнуваат, го шутираат и го бркаат со репликата – “Бегај смрдле!”.)

НЕКОЈ1: Зошто некој не направи нешто во врска со ова?

ДРУГ1: Што?

НЕКОЈ2: Да да смени нешто! 1000 години седиме во гомна и никој ништо не прави во врска со ова.

ДРУГ2: Тука сите се корумпирани.

(Капакот од горе се отвара - светлина, сите гледаат нагоре и се насмевнуваат, од височините некој истура кофа полна гомна врз толпата народ на дното, сите се радуваат. Капакот се затвара, повторно сите се нерасположени.)

НЕКОЈ3: Јас кога бев во странство сите се трудеа да направат нешто... тука ништо... одвај чекам да си одам и таму да видам живот!

ДРУГ3: Паразити! Безкичмеџаци! Кретени! Неспособни сте за ништо! Нема просперитет од вас!

НЕКОЈ4: *(Почнува да плаче)* Какво е во странство... тука е грозно, зошто тука се родив, зошто мора тука да живеам?! Надвор од овој чмар на светот луѓето се убави, знаат како да се облекуваат, мислат поинаку... сè се случува, на никој не му е здодевно и толку се сите среќни.

ДРУГ4: Зошто некој не ги исчисти овие гомна?

НЕКОЈ5: Зошто не ги исчистиш ти?

ДРУГ5: Зошто јас да ги исчистам а не ти? Што сум па јас да чистам за тебе?

НЕКОЈ6: Еј види го, ѓубре себично! Работи нешто! Ништо не работи и само тресе!

ДРУГ6: Свињи едни! Не знаете ни да се смеете! *(Почнува да се тепа со некој)* Умри гнасо!

НЕКОЈ7: Ти да умреш! Гомно едно... смрдиш! Гаден си!

ДРУГ7: *(Почнува да плаче хистерично, да рика)* Зошто живеам со вас?!?!?!?!?!?

(Се отвара капакот од горе. Сите занемуваат, гледаат нагоре, се истураат гомна. Сите се радосни и се презрнуваат. Некои почнуваат да имаат секс во позадина без ништо да им смета. Капакот се затвара – повторно сите се нерасположени.)

- НЕКОЈ8:** Тука нема работа.... тука нема просперитет... јас си одам! *(Станува и си оди)*
- ДРУГ8:** Прајте бе нешто убаво!
- НЕКОЈ9:** Што?
- ДРУГ9:** Нешто! Само не седете безвезе!
- НЕКОЈ10:** Ако ти си толку паметен ти направи нешто! Само памет знаете да солите а ништо да не правите!
- ДРУГ10:** Ајде да смениме нешто тука!
- НЕКОЈ11:** Ајде да се избаѓаме, а ти таму кажи виц!
- ДРУГ11:** Што се дерете! Сакате да ги изнервирате тие од горе?!
- НЕКОЈ12:** Сте слушнале ли дека наведната глава сабја не ја сече?
- ДРУГ12:** Ќутете и молчете. Немојте да направите полошо.
- НЕКОЈ13:** Добро нѐ е и вака.

(Капакот се отвара, насмевки на сите лица, им истураат кофа гомна, некој дури и почнува да јаде од гомната од среќа. Се затвара капакот.)

- ДРУГ13:** Леле значи тука ништо не прават.
- НЕКОЈ14:** Кој знае колку е убаво надвор.
- ДРУГ14:** Значи толку неинвентивен и досаден народ никаде не постои.

(Тој што си отиде се враќа.)

НЕКОЈ15: Таму се работи ли се работи... се нема време за живот... некако сите се ладни луѓето таму.

ДРУГ15: Абе, дома си е дома.

НЕКОЈ16: И овие што сега дојдоа горе се лоши како претходните.

ДРУГ16: Само, некој лаже тука! Абе, нели ќе сменевте нешто?!?

(Се отвара капакот ИМ ИСТУРААТ КОФА ГОМНА, радосен извик на тие во бунарот за тие од горе да видат дека уживаат и дека им е добро. ДЕТЕ13 очајно вриснува.)

10.

(УБАВИЦАТА-Баба и СВЕРОТ-Дедо седат еден до друг и се бацуваат како пубертетлии. Околу нив пустина и еден кактус.)

УБАВИЦАТА: *(Одеднаш му се истргнува од прегратката на Сверот)* Ајде почни да збориш.

СВЕРОТ: Што?

УБАВИЦАТА: Кој си? Што си? Од кај си?

СВЕРОТ: Па нема што да ти кажам.

УБАВИЦАТА: Ти само отвори ја устата и почни да збориш што сакаш.

СВЕРОТ: А ти што ќе правиш?

УБАВИЦАТА: *(Заљубено и го бакнува)* Ќе те слушам.

(Убавицата седнува позади него и почнува да му бара вошки во косата. Додека тој зборува таа кога ќе најде некоја вошка ја пука меѓу ноктите и пукотот е толку силен што се слуша јасно во публика- пукот на вошките мора да биде ист како во реалноста, не со некои режисерски додатоци за метафори кои не постојат. А од време на време Убавицата може скришно да изеде по некоја вошка при што Сверот само ќе се сврти да ја погледне бидејќи знае дека ја изела, тогаш таа саму му се насмевнува и заљубено го бакнува во устата, а тој продолжува да збори. Додека Сверот зборува Убавицата не го слуша и воопшто не е заинтересирана за тоа што тој го зборува и е фокусирана кон нејзинара работа-барање вошки.)

СВЕРОТ: Не сум имал некој интересен живот за кој можам нешто многу да ти раскажувам ама ај ако толку си запнала. Најголемиот дел од времето ми е досадно. *(Убавицата му мава шлаканица)* Сега не... и тогаш гледам телевизија. Има многу смешни луѓе на телевизија... Имам мајка и татко. Мајка ми е жена, младолика и готви по дома, татко ми спие, а кога не спие вика. Не знам како се запознале. Уште живеам со нив.

(Ја погледнува во моментот кога таа ја лапна првата вошка.)

СВЕРОТ: Немам ни брат ни сестра. Никогаш не сум сакал да дела нешто со некого така што ми беше убаво додека растев, сега нешто мислев, што би било кога би имал некој покрај мене...*(Убавицата му мава шлаканица)* Мислам, некој помлад роднина покрај мене, но веќе нема смисла ни тоа да го мислам.

(Убавицата и Сверот се бацуваат.)

СВЕРОТ: Еднаш се оженив. *(Убавицата му мава шлаканица)* Ама сега сум разведен. *(Убавицата го бацува)* Не ни одеше. Таа бараше повеќе од што можев да и дадам...Богат живот, скапи патувања и повеќе секс... ништо од тоа не можев да и дадам. *(Убавицата го погледнува)* Јас сум просечен човек.

(Сверот повторно се врти кон Убавицата, таа голтнала уште една вошка. Таа му се насмевнува, се бацуваат.)

СВЕРОТ: Имавме две деца.

УБАВИЦАТА: Деца? *(Убавицата почнува да го слуша)*

СВЕРОТ: Да, ама жена ми *(Убавицата му мава шлаканица)*, бившата моја жена избега со нив кога беа мали и се премажи во Америка. Исто како никогаш да ги немам видено.

УБАВИЦАТА: А не се обиде да ги бараш?

СВЕРОТ: Што ќе ми се?

УБАВИЦАТА: А што пол се?

СВЕРОТ: Не е важно, важно, деца се. *(Се бакнуваат со Убавицата)*

УБАВИЦАТА: И јас сакав да имам деца, ама не можев.

СВЕРОТ: Зошто сакаше да имаш деца?

УБАВИЦАТА: Па, многу е убаво да имаш деца. Можеш да ги маваш, да ги маваш и они пак ќе те сакаат зашто немаат никој друг.

СВЕРОТ: Јас не дочекав да пораснат, така што, не знам. Сакаш да имаме деца?

(Убавицата му мава шлаканица.)

СВЕРОТ: Мислев, можеме да посвоиме.

УБАВИЦАТА: Не сакам да посвојам некое чудовиште.

СВЕРОТ: Не мора да е чудовиште.

УБАВИЦАТА: Сите се чудовишта, после ќе сака да го земе целиот мој имот откако ќе умрам.

СВЕРОТ: Нема да ти треба тогаш.

УБАВИЦАТА: Не сакам да ја дадам целата моја заштеда на некој што ни мајка не го сака.

СВЕРОТ: Па можеме да го чуваме само додека наполни 18, после ќе го пуштиме да крши глава.

УБАВИЦАТА: Можеме така?

СВЕРОТ: Да.

УБАВИЦАТА: Не мораме ништо да му оставиме?

СВЕРОТ: Да.

УБАВИЦАТА: Ти сакаш мене да ме земеш за жена?

СВЕРОТ: Да.

УБАВИЦАТА: Само немој да бидеш љубоморен на децата.

СВЕРОТ: Ќе ги убијам сите деца и нема да бидам љубоморен.

(Убавицата се насмевнува.)

УБАВИЦАТА: Како да ги убиеш?

СВЕРОТ: Ќе најдам јас начин.

УБАВИЦАТА: Ќе го направиш тоа за мене?

СВЕРОТ: Да.

УБАВИЦАТА: А зошто сакаш да ме земеш за жена?

СВЕРОТ: Зашто не сакам да сум сам.

УБАВИЦАТА: Зошто мене кога можеш да ја земеш било која.

СВЕРОТ: Зашто сум стар.

УБАВИЦАТА: А зошто сакаш да имаме деца?

СВЕРОТ: Зашто немам никој.

11.

(ДЕТЕ14 и ДЕТЕ 15 си играат одеднаш ДЕТЕ15 го заврзува ДЕТЕ14 со ланец. ДЕТЕ15 стои над ДЕТЕ14, го држи ланецот и го камшикува. ДЕТЕ15 камшикува но не е агресивно туку многу мило, на ДЕТЕ14 му е досадно како од секогаш да му го правеле ова и нема повеќе некоја разлика)

ДЕТЕ15: Човек како мене нема!

ДЕТЕ14: Да.

ДЕТЕ15: Ти искачаше без мене?

ДЕТЕ14: Да.

ДЕТЕ15: Со кој искачаше?

ДЕТЕ14: Со другото друштво.

ДЕТЕ15: Каде одеше?

ДЕТЕ14: Насекаде.

ДЕТЕ15: Зошто не ме викна?

ДЕТЕ14: Другите рекоа дека од минатиот пат не си им се допаднал.

ДЕТЕ15: Како може мене да не ме сакаат тие твои пријатели... јас сум сто пати подобар од нив.

ДЕТЕ14: Не знам ни јас, само ми кажаа дека не им си пријатен.

ДЕТЕ15: Тие безлични будали. Ако сакаш за еден по еден ќе ти кажам какви се... таа првата е како мумија, тој дебелиот е како свиња која само се смее, девојката со долгата коса е многу проста, тој третиот што веќе не се ни сеќавам како изгледаше, зашто е безличен морон... тие мене не ме сакале? Јас вредам повеќе од сите нив заедно.

ДЕТЕ14: Да.

ДЕТЕ15: Па што им направив јас за да не ме сакаат? Не може само на едно видување да прават такви проценки.

ДЕТЕ14: Што мислиш на нив... не требаше ни јас да ти кажам.

ДЕТЕ15: А од каде ги најде ти твои досадни пријатели?

ДЕТЕ14: Ги знам од поодамна.

ДЕТЕ15: Па јас претходно ги немам запознаено.

ДЕТЕ14: Не се погодило да излеземе заедно.

ДЕТЕ15: Како можеш да се дружиш со такви луѓе? Мене не ми е јасно како можеш да се дружиш и со такви како мене и со нив? Јас вредам многу повеќе! Сигурно тие не ни знаат што се случува во соларниот систем... Јас со секој со кој ќе се запознаам ми вика дека човек како мене нема, дека сум посебен, сите кога ќе ме запознаат викаат дека никогаш не запознале човек како мене и ми се восхитуваат на се, а тие твоите! Дебили.

ДЕТЕ14: Не знам што да ти кажам... Они само ми кажаа дека не им одговараш како личност. Многу си бил нападен и си зборел премногу.

ДЕТЕ15: Јас нападен? Јас нападен? Па они молчеа цело време, ако јас не зборов ќе требаше да молчиме цело време. Ти си среќен што имаш пријател како мене. Треба да ме цениш, а не само да ги браниш тие досадите.

ДЕТЕ14: Да.

ДЕТЕ15: Многу сум зборел? Па јас имам што да кажам, тие немаат затоа само молчат. Да имаа нешто да кажеа ќе збореа и они. Не сум јас крив што знам да зборувам со луѓе и што секогаш имам што да кажам.

ДЕТЕ14: Да.

ДЕТЕ15: Како можеш да се дружиш со нив? Ај батали ги таму и веќе не сакам да ми ги спомнеш! Леле зошто ми го кажа ова? За да направиш да се чувствувам неубаво?

ДЕТЕ14: Не, само ти кажав.

ДЕТЕ15: Да ама зошто? Сакаше да ме понижиш? Сакаше да се чувствувам неубаво! Па ти треба да си среќен што сум ти пријател! Треба да ме почитуваш зашто никаде нема да најдеш како мене, само такви дебили има во светот. Како мене никаде нема.

ДЕТЕ14: Да.

ДЕТЕ15: Повтори!

ДЕТЕ14: Како тебе никаде нема.

ДЕТЕ15: Уште.

ДЕТЕ14: Ти си најпрекрасен и најпаметен на свет.

ДЕТЕ15: Уште.

ДЕТЕ14: Тие дебили не знаат што зборуваат. Ти си ретка личност која може да се сретне. Треба да бидат среќни што те запознале.

ДЕТЕ15: Уште.

ДЕТЕ14: Јас сум среќен што те имам како пријател.

ДЕТЕ15: Уште.

ДЕТЕ14: Ти си ми мој единствен вистински пријател и повеќе нема да ти зборувам за такви дебили.

ДЕТЕ15: Уште.

ДЕТЕ14: Како тебе никаде нема.

ДЕТЕ15: Уште.

ДЕТЕ14: Како тебе никаде нема.

ДЕТЕ15: Уште.

ДЕТЕ14: *(Почнуваат да му течат солзи)* Како тебе никаде нема.

ДЕТЕ15: Уште.

ДЕТЕ14: Како тебе никаде нема.

ДЕТЕ15: Уште!!!!!!!

(ДЕТЕ15 го јаде ДЕТЕ14.)

12.

(Салон за убавина. Три баби на различни третмани за разувавање, Баба1 на липосукција, Баба2 на пластична операција, Баба3 на маникир, педикир, фризер и шминкер во исто време. Сите три баби покрај себе имаат убаво декорирани чинии со богато декорирани лажичиња и јадат парчиња торта декорирана со бел шлаг, како за на свадба, и со цреша на врвот. Бабите имаат по 1000 години, нашминкани се со тон шминка, многу дотерани, намирисани, накитени со ѕердани и со друг накит, косите им се во различни фризури... сè само за да бидат убави. Додека им трае третманот тие јадат од тортата, споро и со извештачен стил на елегантно однесување, со секое земено парче од чинијата тие удираат со лажишето во чинијата... колку повеќе го повторуваат ова, толку подобро- публиката треба да збудали, постепено да се ежи од звукот.)

БАБА2: Ми дојде еден бескуќник и ми рече: Немам јадено цела недела... а јас му реков: Епа, јади со сила.

(Сите баби се прскаат од смеење.)

БАБА3: Народов одвратен стана... на телевизија само грозотилаци.

- БАБА2:** Зошто морам јас да знам за трагедиите на другите, немам ли јас свои проблеми, па сега уште и за други да слушам?
- БАБА1:** Само зборат, немало работа, немало работа... Да не треба јас да дадам отказ за они да работат? Сум се трудела цел живот за ова место па сега некому да му го поклонам?
- БАБА2:** Младите не знаат ништо да прават и после досадно... па зошто мене не ми е досадно? Излегувале со другари... од каде па они имале другари, многу знаат што е тоа.

(Баба1 си го бутнала показалецот во уста и се обидува да извади парче храна кое и застанало меѓу катниците... Тоа трае.)

- БАБА2:** *(кон Баба3)* Многу си убава денес, некако освежена ми изгледаш.
- БАБА3:** За секоја убавина треба работа... Малку и струкчето да ми го средат.

(Баба3 станува и се врти за другите да и го видат струкчето кое и е тесно како на млада девојка, но изгледа страшно)

- БАБА1:** Навистина си многу убава... Како права девојка.
- БАБА3:** Едни девојчиња зјапаа во мене, а јас им реков: и јас бев како вас и вие ќе станете како мене.
- БАБА2:** Како што не учеа, така ќе ги учиме.
- БАБА1:** Староста поубава била.

(Бабите воздигнуваат и има тишина неколку секунди, Баба2 си ја вади вилицата и си ја лиже за да ја извади храната што и застанала во неа... Тоа трае.)

БАБА2: На ништо не се сеќавам од времето кога бев млада, на ништо... Знам дека мислев само лоши работи ми се случуваат, ама не се сеќавам ни на нив... Чудна работа.

БАБА1: Затоа сега прави убави работи на кои ќе можеш да се сеќаваш кога ќе остариш... Јас пак, колку бев глупава кога бев млада... Колку помлада бев толку поглупава.

БАБА2: Еее... не за џабе викаат, паметот со годините доаѓа.

БАБА1: *(Се замислува)* Знаеш што сè си мислев? Мислев дека кога сум млада...

(Баба1 станува и постепено почнува да ја вади шминката(тоа би требало да биде како некоја маска на лицето на глумицата од старица), да ја соблекува својата облека и постепено се трансформира во сè помлада и помлада девојка која е посиромашно облечена но многу убава... оваа трансформација мора да трае споро и да е во тек со тоа што бабата го зборува. Додека зборува иронично си се смее на тоа што го зборува, но не како да се жали себеси туку како да се смее на комедија затоа што се тоа што го зборува е глупаво и таа тоа го знае.)

БАБА1: ... дека светот ќе биде мој... дека колку повеќе учам и колку повеќе се трудам да работам толку повеќе имам шанси во животот... дека некој ќе дојде и ќе се вљуби во мене, ама не затоа што сум многу убава или богата, туку затоа што на тој некој му е пријатно со мене, дека тој некој ќе биде цело време среќен и ќе се смее... мислев само на принцови и принцези... мислев дека нема нешто поубаво од тоа да создадам семејство, да се грижам за своите деца и дека тоа е доволно за да бидем среќна... дека и да немам многу пари тоа нема да биде причина да сум несреќна... дека љубовта и најблиските ќе ми бидат доволни... мислев дека ќе имам многу пријатели, низ целиот свет кои ако ми треба помош веднаш ќе ми помогнат и никогаш ништо лошо нема да зборуваат за мене... мислев дека ќе имам маж кој ќе ме сака мене и само мене и нема да му бидат потребни некои други... мислев дека и јас ќе имам маж покрај кој нема да ми биде потребен некој друг...

(Баба1 која е веќе претворена в многу млада и преубава девојка зема еден куфер на тркалца и го влече позади себе. Додека Баба1 зборува Баба3 си го вади окото и си го трие од блузата за подобро да ја гледа Баба1, потоа пак си го враќа окото назад.)

БАБА1: Мислев дека животот ќе ми биде интересен, полн со возбуда и многу патувања... мислев дека се чесно ќе можам да заработам... дека никогаш нема да имам потреба да лажам за нешто... дека никогаш нема да ми биде мило да ги гледам другите како им е тешко... дека никој нема да ме искористи мене, а и јас никогаш нема ни да помислам да искористам некого...

(Баба1 клекнува и го откопчува куферот од него излегува ДЕТЕ16 и кратко се гледаат со бабата/девојка очи во очи како во огледало, секое движење кое ќе го направи Баба1, Дете16 го повторува.)

БАБА1: ...и дека никогаш нема да заборавам како да се радувам и да сакам.

(Дете16 и се насмевнува на Баба1. Баба1 му удира шлаканица и Дете16 истрчува позади сцената. Баба2 и Баба3 почнуваат да гласно кикотат со отворени усти, Баба1 си ја враќа маската на стара и грда старица и почнува дури да се превиткува со хистерично кикотење.)

БАБА1: А тогаш, забравив дека никогаш не сум се ни родила!

(Мрак.)

(Исто како прологот, навите гледаат во Мајката како во грч се држи за својот стомак, продолжение на претходната нивна заедничка сцена. И поминува грчот на Мајката, таа дофаќа една играчка и почнува да му зборува на своето неродено бебе во стомакот. Навите се тргнуваат на страна.)

МАЈКАТА: Убаво мое... среќо моја... ти си ми сè во животот малечко мое... мама сè ќе направи за тебе.

(Влегува Таткото во собата и застанува позади, Мајката не забележува дека тој влегол. Тој ја гледа.)

МАЈКАТА: Само немој да ги лутиш мама и тато. Ти треба да бидеш умно дете.

(Таткото и се доближува на Мајката и ја бакнува во косата.)

МАЈКАТА: Тато се лути на непослушни деца. Треба него да го слушаш и да не се правиш многу паметен. Тато знае да се изнервира, а ние не сакаме тато да биде нервозен. Сакаме да правиме сè само тато да биде задоволен.

ТАТКОТО: *(Се наведнува кон стомакот)* Ама и мама не треба да се нервира. Треба да и помагаш по дома и да не и пререкуваш. Зашто ние сме родители, ние имаме поголемо искуство и ние повеќе знаеме. Ти само треба да бидеш умно дете и ние ќе бидеме среќни.

МАЈКАТА: Не треба да се валкаш, секогаш треба да бидеш чист и уреден. Јас не можам секој ден да ти ја перам облеката. Не треба правиш бељи и да се тепаш со другарчињата. Немој да бараш и да се лигавиш за работи кои не можеме да си ги дозволиме – ние сме скромна фамилија.

ТАТКОТО: Треба да ги имаш сите петки во школо и да ја слушаш учителката. После школо да се враќаш одма дома, а кога излегуваш да се задржуваш со мерка.

МАЈКАТА: Немој да пиеш.

ТАТКОТО: Немој да пушиш.

МАЈКАТА: Ако се дрогираш тешко тебе. Не сакам наркоманчишта и багабонти да ми носисш по дома. Да си најдеш пристојна и скромна девојка од добра фамилија.

ТАТКОТО: Немој никогаш да ни преречуваш. Ние знаеме што е најдобро за тебе. Не е важно колку години имаш, ние за тебе секогаш ќе бидеме родители и секогаш ќе ти кажуваме што е правилно зошто сме постари и имаме поголемо искуство.

МАЈКАТА: Само немој да правиш проблеми и да се караш. Ти треба да си умно дете.

ТАТКОТО: Децата ќе си ги воспитуваш како ние што те воспитуваме за да не бидат багабонти. Гледај да си најдеш убава и стабилна работа со добра плата, за да имаш пристоен живот.

МАЈКАТА: Кога ќе дипломираш одма да се вработиш за да ти тече стаж за кога ќе остариш да земаш пензија. Што ќе правиш инаку? И немој никогаш да си трошел пари на глупости.

(Таткото и Мајката се погледнуваат и се бакнуваат.)

МАЈКАТА: Ако не нè слушаш нема веќе да те сакаме.

(Навите на последната реплика на Мајката ги затвараат ушите како да не сакаат повеќе да слушаат и гротескно крикнуваат бегајќи од сцената. Мајката се грчи од болка. Мрак. Силен врисок на штотуку родено бебе.)

ЕПИЛОГ

(Навите сега се живи, играат како вистински мали деца со играчки, се радуваат, се смеат и исто така од време на време зборуваат хорски или едно по едно.)

НАВИТЕ: Кога животот стана смрт
Веќе не ви требавме за да бидете мртви
да живееш не значело да си жив.
Никој долго не се плашеше од нас,
Не бевме зло, а треба да сме зли
Затоа решивме да сме живи.
Сега плашете се да не влезе живот во вашиот дом
Деца живи, деца нови, деца здрави кои ќе вреснат крај вас.
Гневот чуван во нашите срца нема да згасне,
Нов свет ќе се роди тука и
Нова искра ќе се запали покрај вас.
Поголемо зло од секоја смрт
Стана животот што се раѓа пак.

-КРАЈ-